

РЕШЕНИЕ

№ 36274

гр. София, 04.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав, в
публично заседание на 06.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **9293** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4 от ЗУБ.

Образувано е по жалба от Е. Н. З. А., гражданин на И., [дата на раждане] , чрез пълномощника адв. К. С.- САК срещу Решение №4384/01.08.2025 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) - [населено място] при Министерския съвет, с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4 от ЗУБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателката.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона-чл.146, т.3- 5 от АПК. С жалбата се твърди, че изводите на органа са грешни и субективни, като директно зачеркват представената бежанска история, отричайки споделената информация и опасения на кандидата. Погрешни и немотивирани били и изводите, че притежаването на национален паспорт и легалното напускане на страната автоматично означавало, че жалбоподателката не е имала проблеми. В тази връзка не било

съобразено, че жалбоподателката е представила паспорт, издаден на 28.01.23 г., което предхождало описаните в бежанската история събития с около 10 – 11 месеца, вкл. че същата е напуснала заедно със съпруга си И. много скоро след като двамата са били освободени от полицейските органи. Това предполагало, че срещу същите все още не са били повдигнати обвинения, които са щели да възпрепятстват безпроблемното напускане на страната. За наличието на такава опасност, водеща до обоснован страх от преследване, говорела дори и информацията в представената от ДАБ Справка за страната на произход. От същата се установявало наличието на законови промени, касаещи правата на жените в И., вкл. предвиждането на строги, дискриминационни и непропорционални наказания за жените, които нарушават правилата за облекло и не носят хиджаб. Пзовава се на приетата Резолюция от 19 януари 2023 г. от ЕП относно действията на ЕС в отговор на протестите и екзекуциите в И.. В същата се констатирало, че реакцията на иранските сили за сигурност и на полицията в отговор на протести в страната е жестока, безразборна, непропорционална и неограничена, а върховният лидер на Ислямска република И.- А. Х. и бившият президент И. Раиси многократно се хвалили и насърчавали насилственото потушаване на мирните демонстрации и убийството на протестиращи от страна на паравоенните милиции „Б.“ към Корпуса на гвардейците на ислямската революция. Твърди, че към днешна дата обстановката в И. не е променена, като редица международни неправителствени организации сигнализирали, че броят на екзекуциите в И. е достигнал тревожно високо ниво през 2024 година. По данни на Иранската организация за правата на човека и на френската неправителствена организация „Заедно срещу смъртното наказание“, екзекутирани са били 975 души- най- големият брой от 20 години насам. Подобна информация имало и в статия на онлайн изданието на D. Welle, която е озаглавена: „И.: 1000 екзекуции само за година“. Административният орган не изпълнил задължението си да разгледа личното положение на жалбоподателката в светлината на реалната и обективна обстановка в И. и на описаните по време на личното интервю опасения. Липсвала преценка и обсъждане относно спазването на най- основния принцип в бежанското право (non refoulement) – забрана за връщане на чужденец на територията на държава, в която е застрашена неговата свобода и живот, уреден в чл.33 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г и възприет в чл.4, ал.3 от ЗУБ. По отношение на липсата на представени доказателства в хода на административното производство се позовава на разпоредбата на чл.75, ал.3 от ЗУБ. В заключение се твърди, че бежанската история и информацията за страната на произход осъществявали хипотезите както на чл.8 от ЗУБ, така и

на чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ.

В съдебно заседание пред АССГ, процесуалният представител на жалбоподателката моли за уважаването на жалбата. Поддържа, че приетите в съдебното производство доказателства по безспорен начин доказват осъщественото преследване в И. на жалбоподателката, което е продължило и след напускането ѝ на страната. Мотивите и констатациите, до които е достигнал административният орган в издадения административен акт били в сферата на предположенията. Административният орган по никакъв начин не положил усилия да подкрепи разсъжденията си с доказателства. Липсвало обсъждане на законодателството в И. и не били обсъдени възможните полицейски и съдебни мерки, на които е можела да бъде обект жалбоподателката, ако не е била напуснала И.. В действителност информацията, налична в международните източници относно протестите в И., доказвала, че силите за сигурност действали с изключителна жестокост. При потушаване на протестите, имало убити над двеста човека, сред които и десетки деца. Арестуваните мирно протестиращи хора са били над 20 хиляди човека.

Жалбоподателката лично в хода по същество се позовава на невъзможността в родината ѝ жените да говорят пред важни институции, а още по-малко да защитават своите права. Заявява, че се страхува да се завърне в И., защото най-малкото, което я очаква, е да бъде задържана отново, да ѝ бъдат нанесени многобройни удари с камшик и да бъде вкарана в затвора. Такава била съдбата на хората, особено на жените, които дръзват да се борят и опълчват срещу сегашния режим.

Ответникът чрез процесуалния си представител - юрк. К. оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Поддържа, че при проведеното интервю, бежанската история, разказана от жалбоподателката е навела административния орган на мисълта, че се касае за имиграция, тъй като тя със съпруга си е отишла в Германия, където сестрата на последния живее. В този смисъл се касаело по-скоро за мигрантски подбуди.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в своята съвкупност и доводите на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по Молба за предоставяне на международна закрила с вх.№ ВР-13-74/16.01.2024 г. по регистъра на РПЦ - С., отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа“. Жалбоподателката в съдебното производство е регистрирана с имената Е. Н. (фамилно име) З. (собствено име) А. (бащино име) от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданка на И., етническа принадлежност - персиец, вероизповедание - шиит, семейно положение - омъжена, ЛНЧ [ЕГН]. Нейната самоличност е установена въз основа на представен

национален паспорт сер. Р № 61266584 издадена от И. на 28.01.2023 г. Намира се на територията на Република България заедно със своя съпруг Т. Х. Р. Р., с ЛНЧ [ЕГН], който също е в процедура по предоставяне на международна закрила.

След подаването на молба за предоставяне на международна закрила, Е. Н. З. А. самоволно напуска лагера във Военна рампа, видно от Докладна записка вх. №ВР-104 от 16.02.2024 г. По тази причина с Решение № 4879/26.03.2024 г. на заместник-председателя на ДАБ при МС производството по подадената молба за предоставяне на международна закрила е прекратено.

Е. Н. З. А. е задържана от властите на територията на Германия и е върната в Република България съгласно Регламент „Д.“, след което е настанена в РПЦ - [населено място], отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа“. Същата подава молба с рег. № УП- 15817/02.05.2025 г. за възобновяване на производството за международна закрила. На основание на тази молба производството е възобновено.

Проведено е интервю, обективизирано в Протокол с рег.№ УП-15817/23.05.2025 г. При провеждането му, жалбоподателката е заявила, че е напуснала заедно със съпруга си легално И. на 24.12.2023 г., като отишли на екскурзия в Турция. Били там 1 седмица и тръгнали в посока Европа, но на 01.01.2024 г. били задържани от българските гранични власти и това ги принудило да подадат молба за закрила. Останали в центъра около месец, но поради близостта до И. се притеснявали и решили да напуснат България, като заминат за Германия, при сестрата на съпруга ѝ, където искала да се лекува от психичните проблеми, които имала. Живяли там незаконно и след като подали молба за закрила, миграционните служби задържали мъжа ѝ, след което тя се предала доброволно. Съпругът ѝ е депортиран в България, а след това е депортирана и жалбоподателката.

Е. Н. З. А. мотивира молбата си за международна закрила с факта, че животът ѝ е в опасност, заради преследване от властите за участие в протести. Била арестувана за едно денонощие, след което била освободена с помощта на свекър ѝ. Разказала, че по време на участието ѝ в протести, била качена в кола на непознати лица, стигнали до участъка, направили ѝ обиск и служител я накарал да подпише листи, които не е знаела какви са, но ги е пописала, защото била много притеснена. Посочила, че взели телефона ѝ, искали да проверят контактите и кореспонденцията ѝ, но тя не позволила, защото това според нея било лична вещ и те нямали това право. След това я качили в товарна кола, без седалки, държали се зле с нея и я предупредили, че ако вдига шум ще я убият. Отвели я в друга сграда, дали ѝ телефон, от който да се обади на семейството си и я

информирали, че се намира пред второ управление на тайните служби на И.. Споделя, че пробвала да се обади на мъжа си, но телефонът му бил изключен, поради това се обадила на баща си. След това била хвърлена в ареста. Служител я повикал и тя излязла навън, където я чакал свекър ѝ. Той ѝ казал повече да не се занимава с тази дейност, след което била прехвърлена в друга стая, където подписала много документи, без да знае какви са. Впоследствие не си е получила телефона, но съпругът ѝ се прибрал на следващия ден. Сестра му била заедно с мъжа си в Турция и им предложили да заминат на екскурзия, за да се разтоварят психически. Разказва, че заминали на почивка, но докато били там се обадил бащата на мъжа ѝ и им казал, че тайните служби я търсят. Посочила е, че свекър ѝ е бивш служител от силите за опазване на общественения ред и има много познати, които разпитал и те му казали, че полицейските служители са намерили информация в телефона, която, според тях, представлява заплаха за националната сигурност и щяла да бъде издадена заповед за задържането им. Разказала е още, че в телефона си имала 2 групи от по 10-12 човека, с които са се разбирали кога и къде да се срещнат за участие в протести. Те ѝ били приятели, с които общува и никога не е предполагала, че тези чатове ще бъдат видени от полицейски структури. В телефона имало и снимки на плакати срещу настоящия режим. След този разговор по телефона, животът ѝ се сринал. Обсъдили ситуацията със съпруга ѝ и решили, че не може да се върне в И. след взетата от телефона ѝ информация. Започнала да взема успокоителни, за да може да спи. Сестрата на съпруга ѝ предложила да заминат с тях в Германия. В Германия ходила на лекар и правила беседи с него. Заявила е, че няма никакви документи относно ареста ѝ, била освободена единствено благодарение на парите и връзките на свекър ѝ. След напускането ѝ на страната, била издадена заповед за задържането ѝ, тя не била писмена заповед и не е връчвана на никого, а е било телефонно обаждане към свекър ѝ. Заявява, че е ходила всеки път, когато е имало протести за правата и свободите на жените, но не е имала проблеми. Заявява, че е била многократно предупреждавана от бащата на мъжа ѝ, че това е опасно, но тя и искала да ходи, въпреки че е осъзнавала и разбирала опасността и риска, които поема.

Жалбоподателката е получила копие от Указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на персийски език, в

потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписала лично, както и с преводачът. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с реф.№ BR105C2401160017. Във връзка с образуваното производство е изискано становище от ДАНС, в отговор на което с Писмо рег. № М-7588/16.07.2025 г. е посочено, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателката, в случай, че отговаря на изискванията и условията по ЗУБ.

Изготвено е и Становище рег. № УП-15817/21.07.2025 г. от главен експерт в отдел ПМЗ – „Военна рампа“ при РПЦ-С., с което след декларирана „преценка на доказателствата по административната преписка“ е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В хода на административното производство е приложена Справка вх.№ МД-02-401 от 21.07.2025 г. относно Ислямска република И., обсъдена от административния орган в издадения от него акт. С оспореното пред съда решение на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отказано на Е. Н. З. А. да бъде предоставен на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на материалноправните основания за това по чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в И. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. Направен е извод, че посочената причина за подаване на молбата за международна закрила не е свързана с раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и затова не се оценява като релевантен за предоставяне на статут на бежанец мотив. Освен това, според собствения разказ на чуждата гражданка, тя не е заплашвана и е напуснал страната легално с документи – имала е национален паспорт. Според административния орган изложените мотиви и факти по време на интервюто не представляват основания за получаване на статут на бежанец, а в конкретния случай става въпрос за икономически мигрант. Жалбоподателката не е имала намерение да получи международна закрила в Република България, а да достигне до Германия, което се установявало от факта, че при първоначалното си преминаване на територията на Република България не се е предала доброволно в страната, а е била задържана от българските власти, като след това нелегално е заминала за Германия. Органът е приел, че дори всичко в проведеното интервю да е вярно, то не установява преследване, поради което иранската гражданка да не може да се прибере в родината си. Ако се е „чувствала толкова застрашена, тя не би могла да напусне страната си легално“. Въз основа на това е направен извод, че обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ не са установени. Не е

извършена обаче преценка, както се твърди и в жалбата до съда, че жалбоподателката е представила паспорт, издаден на 28.01.23 г., което предхождало описаните в бежанската история събития с около 10 – 11 месеца, вкл. че същата е напуснала заедно със съпруга си И., непосредствено след като двамата са били освободени от полицейските органи.

Административният орган е приел за безспорно, че молителката не попада и в хипотезата на чл. 8, ал.4 от ЗУБ. Мотивирана е и липса на основания за предоставяне и на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т. 2 от ЗУБ. Разгледана е и хипотезата на чл.9, ал.1 ,т. 3 от ЗУБ и е направен извод, че субсидиарната закрила е неприложима, поради липса на вътрешен или международен въоръжен конфликт и свързано с такъв конфликт безогледно насилие. Обсъдено е приложението на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г., като е акцентирано, че липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещото закрила лице водят до извод, че опасенията му от преследване са неоснователни и за него персонално не съществува опасност да бъде задържано или репресирано при евентуално завръщане в страната му по произход. Не били налице и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 8 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ.

В хода на съдебното производство е приета представената от ответника актуална справка за общественно-политическата и икономическа обстановка, отношение на иранските власти към етническото и религиозно малцинство на асирийците християни, отношение на официалните ирански власти към нарушителите на обществения ред в масовите протести от 2022 година с вх. № МД-02-468 от 26.08.2025 г.

По делото са приети и представени от жалбоподателката нови писмени доказателства с легализиран превод от персийски език, за които сочи, че не е могла по-рано да получи от своите близки в И.. В тази връзка са представени 2 броя призовки от 23.01.2024 г., адресирани до нея и до съпруга ѝ, връчени на бащата на последния, с указание да се явят в полицейското управление на [населено място] за даване на показания на 28.01.2024 г.; декларация от **20.12.2024 г.**, подписана от жалбоподателката Е. Н. З. А., с която последната е декларирала във връзка със задържането ѝ от полицейски служители поради противозаконното ѝ участие в митинги, протести, размирни събирания на **19.12.2023 г.**, че оттук нататък ще се въздържа да участва във всякакви неразрешени демонстрации, размирни събирания, нарушаване на обществения ред, противозаконни действия или поведение, нарушаващо законите и разпоредбите на страната; от всякакви провокативни, пропагандни, организирани дейности, влияние върху общественото

мнение в реално или във виртуално пространство, както и че е предупредена, че в случай на повторно или неправомерно нарушаване на разпоредбите на тази декларация, ще бъде третирана от органите на съдебната власт, както и на правоприлагащите органи в съответствие с действащото законодателство в страната, като няма да се приемат никакви извинения или оправдания. Представен е и приемо-предавателен протокол, съставен от полицията по разузнаване и сигурност на [населено място] от **19.12.2023 г.**, от който се установява, че на същата дата-19.12.2023 г. сред иззетите вещи на жалбоподателката е и смарт телефон, модел самсунг А 20. В протокола е вписано, че връщането на вещи може да стане с представяне на тази разписка по разпореждане на съдебен или разследващ орган и в рамките на работното време. Представено е и писмо от **15.09.2024 г.** от Щаба на полицейското управление в провинция Г. по преписка №270/836740 до Полиция по разузнаване и обществена сигурност относно лицата: Х. Т., син на Р. и З. Е. Н., дъщеря на А.. В него е посочено, че съгласно доклада на „Полиция по разузнаване и сигурността“ на [населено място] лицата са напуснали страната на **24.12.2023 г.** през въздушна граница в посока Турция с валидни паспорти. По време на няколко посещения на полицейските служители на адреса им по местоживеење същите не са открити, поради което след получаване на необходимите разрешителни от следователя на девети отдел на революционната прокуратура в [населено място], е изпратен оперативен екип от Полиция по разузнаване и обществена сигурност, като е установено, че от известно време никой не живее на адреса. По време на проверката са иззети вещи: 1 бр. лаптоп, 17 бр. DVD, 6 бр. CD, 1 бр. приемно устройство със сателитно оборудване.

При така установената фактическа обстановка, съдът обуславя следните правни изводи:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението за насрочване на делото и не е налице изменение на обсъждателствата, което да налага повтарянето ѝ от съда.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Решението е издадено от председателя на ДАБ при МС- компетентен орган по смисъла на чл.48, ал.1 и чл. 75, ал.1 от ЗУБ.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, както и

административнопроизводствените правила, свързани с правото на участие на молителя в административното производство по издаване на оспорения пред съда акт. В съответствие с фактическите установявания на съда, изложени по-горе, Е. Н. З. А. е информирана писмено и на разбираем за нея език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за нейните права и задължения, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци. Информирана е за датата на провеждане на интервю, като ѝ е осигурена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на заявления от нея език, като за тази цел е бил осигурен преводач. От приложения в административната преписка протокол от проведено интервю се установи, че то е на на заявления от чужденеца език, като същата е удостоверила с подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ, молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, без ограничения за посочване и представяне доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Допуснато е обаче съществено нарушение на административнопроизводствените правила, свързано с изясняването и преценката на релевантните по случая факти, което е довело и до несъответствие с приложимите материалноправни разпоредби, по следните съображения:

В съответствие с чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ дължима е преценка за всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е датата, когато съдът се произнася по случая. Това изискване не е изпълнено, тъй като административният орган не е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не

може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за закрила данни, като се отчита произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да даде или да се получава от държавата по произход.

В случая в интервюто г-жа Е. Н. З. А. е заявила пред органа, че основната причина да напусне И. е страхът от преследване поради участие в протести, за което е уведомена след напускане на страната от бащата на своя съпруг. Посочила е, че към този момент не разполага с доказателства. Такива обаче бяха представи в съдебно заседание, изпратени по-късно от близки на семейството. От тях се установява, че двамата съпрузи са обект на образувано производство по преписка №270/836740, заради участие на жалбоподателката в протест срещу официалната власт в И., като изглежда вероятно след освобождаването им от ареста да е придобита и твърдяната от нея информация от иззетия ѝ мобилен телефон. Отделно от дома им, след напускането на И., са били иззети и други вещи-1 бр. лаптоп, 17 бр. DVD, 6 бр. CD, 1 бр. приемно устройство със сателитно оборудване .

В случая в административното производство са били представени множество факти, които, както се твърди и в жалбата, не са анализирани подробно в тяхната взаимна връзка и в контекста на бежанската история на чужденеца. Липсват конкретни мотиви, защо при наличие на тези данни органът е приел, че за жалбоподателката не е налице основателен страх от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Не е съобразена и разпоредбата на чл. 8, ал. 6 ЗУБ, регламентираща възможността опасенията от преследване да се основават на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход. Ненаправената от една страна, и неправилната оценка на фактите, от друга страна, са довели до незаконосъобразни правни изводи относно приложението на чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

Участието на жалбоподателката в протести за защита свободата на иранските жени е част от политическите права на всеки човек и проява на неговите основни свободи, поради което страхът от преследване, поради това участие, отговаря на критерия по чл. 8, ал. 1 ЗУБ, а именно - преследване поради политическо мнение и/или убеждение.

Жалбоподателката е участвала в протести, като конкретно за такова участие е била и задържана на 19.12.2023 г. По делото безспорно се установи, че след освобождаването ѝ и напускането заедно със съпруга ѝ на И., същите са били издирвани във връзка с водено производство, а домът им е станал обект на претърсване и изземване. Поради това, следва да се приеме, че в случая е налице преследване на чуждата гражданка по смисъла на чл. 8, ал. 4, вр. с ал. 1 ЗУБ, тъй като се установява, че преследването от държавните органи на И. е поради изразеното от нея политическо мнение, чрез участието ѝ в протести, което е нейно основно право. Ответникът е следвало да констатира това и да обсъди дали са налице всички предпоставки на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на бежански статут на жалбоподателката, а не да постановява отказ, поради липсата на доказателства.

Незаконосъобразни са изводите относно отсъствието на материалноправните предпоставки на чл. 9, ал. 1, т.1 и т. 2 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07 на разширен състав на Съда на Европейските Общности. В съответствие с него, съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба,

достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена. Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални.

За да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справките за И., изготвени от дирекция „Международна дейнос“ на ДАБ – МС. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека.

Видно от представената от ответника справка вх.№ МД-02-468 от 26.08.2025г. относно актуалната обстановка в И., налице са масови протести от 2022 г. „Жена, живот, свобода“, започнали след смъртта на М. Амини, млада жена от кюрдски етнически произход, арестувана през 2022 г. за неспазване на задължителните правила за хиджаб. Реакцията на правителството на протестните действия е строга и Иранската група за правата на човека изчислява, че към 03.04.2023 г. най-малко 537 души, включително 68 деца и 48 жени са загинали по време на протестите. Въпреки че броят на загиналите и причините за смъртта не могат да бъдат потвърдени, докладите сочат, че по-голямата част от смъртните случаи са заради действия на силите за сигурност, било то чрез

огнестрелно оръжие или побой. Правителството налага тежки присъди на арестуваните, включително значителни присъди „лишаване от свобода“, а в някои случаи и смъртно наказание.

Освен това, когато молбата за закрила се приема за неоснователна поради отсъствие на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ административният орган е следвало да се мотивира и относно принципа „non refoulement“ (забрана за връщане), залегнал в чл. 4, ал. 3 ЗУБ, въведен с чл. 33, ал. 1 от Конвенцията за статута на бежанците, който е длъжен да спазва. В конкретното административно производство е следвало да се извърши преценка дали в случай на връщане на чужденката в страната ѝ по произход, тя ще е изложена на опасност от изтезания или друга форма на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, поради обстоятелствата, които излага в бежанската си история.

В заключение, преценката за наличието на предпоставките за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут е следвало да бъде извършена от административния орган след събирането в административното производство на всички относими към бежанската история доказателства. Като не е сторил това, административният орган е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело и до противоречие с приложимите материалноправните разпоредби.

По изложените съображения оспореният акт се отменя, а преписката се връща за ново произнасяне. При новото произнасяне следва да се преценят всички относими факти, декларации или документи, свързани с личното положение на молителя и с държавата му по произход, включително и тези събрани в хода на съдебното производство.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, II о., 23 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №4384/01.08.2025 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците - [населено място] при Министерския съвет, с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4 от ЗУБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и

хуманитарен статут на Е. Н. З. А., гражданин на И., [дата на раждане]

ИЗПРАЩА делото като преписка на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет за ново произнасяне, съобразно указанията, дадени в мотивите към решението.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него.

СЪД

ИЯ: